

На ўскраіне горада ў лесапарку размяшчалася невялікая сажалка. Каля яе берагоў раслі прыгожыя жоўтыя гарлачыкі.

А пасярэдзіне ўзвышалася белая лілея, найпрыгажэйшая. Яна паволі гайдалася на вадзе ад налятаўшага ветрыку. Адночы было вельмі гарача і душна. Бліжэй да вечара з вады павылазілі жабы. Яны голасна спявалі хорам свае песні.

А пасля, развесяліўшыся, пачалі мясіць гразь. І не толькі выбрудзіліся самі, але і сталі кідацца ёю ў жоўтыя гарлачыкі.

– Што вы робіце? – пакрыўдзіліся кветкі.

Але жабы разгуляліся так, што ім было вельмі смешна, калі гарлачыкі, плачучы, адварочваліся.

– Гэй вы, чысцюлі! – крычалі жабы. – Глядзіце, якая гразь мяккая і прыемная, як хорава ў ёй купацца...† Стомленыя і перапэцканыя гарлачыкі ўжо перасталі супраціўляцца і адварочвацца ад ляцеўшых у іх камякоў бруду.

Яны не абмываліся ў вадзе, глядзелі на ўсё з абыякавасцю. Урэшце жабы нацешыліся і перасталі звяртаць увагу на гарлачыкі.

– Трэба шпурнуць гразь вась у тую прыгажуню, – прапанавала адна з жаб і паказала на белую лілею.

– Не! – спалохана закрычала лілея. – Не, я лепей памру, чым дазволю свае беласнежныя пялёсткі запэцкаць чорнай граззю!

І жабы з усіх бакоў пачалі шпурляць у яе бруд. А яна хавалася пад ваду, выглядвала на паверхню і хавалася зноў.

Але раптам знекуль наляцеў ветрык.

– Не бойся, лілея! Не бойся! І пасярод гразі, і нават пасярод балота заставайся чыстай і белаю, – прашаптаў ён.

Ветрык падзьмуў мацней, потым яшчэ мацней і нагнаў хмары. Прагрымеў гром і пайшоў цёплы лівень. Змоўклі і пахаваліся жабы. Ём стала страшна. Калі ж лівень скончыўся, а хмары разышліся, на небе ўзышла вялікая поўня. У яе святле было відаць, што, хоць дождж і абмыў гарлачыкі, іх палёсткі пашкодзіліся, а некаторыя і зусім абламаліся. І толькі белая лілея, прыгожая, як заўжды, раскачвалася пасярод сажалкі на вадзе. Над ёю ў небе прыгожа заліваліся салаўі. Адзін з іх, самы звонкі, падляцеў да кветкі.

– Я буду кожны вечар спяваць толькі для цябе, прынцэса, – сказаў салаўка. Лілея ў адказ усміхнулася.

Над ставам стаяла адна з прыгажэйшых начэй, поўная цудоўных мар і кахання.